

Niin mitä tässä pitäisi ajatella. He sanovat, että olen hullu tai jotain. Että voisin räjäyttää vankilan hetkessä. No kyllä varmasti. Kuka tahansa siihen pystyisi. Tunnen valuvani pimeään tyhjyyteen, ettei kukaan huomaisi minun katoavan, tai edes poistuvan hetkeksi. En tunne kehostani paljoa mitään, enkä sen enempää kuule tai näe asioita. Hahmotan vain häilyviä hahmoja, jotka pyörivät edessäni, sanovat asioita, jotka luikertelevat juuri ja juuri korviini. Äänet ovat erilaisia. Kimeä, möreä, tasainen. Mutta ne kaikki toistavat sitä samaa vanhaa; "olet sinä sitten sekaisin." Sekaisin, niinpä niin. En muista elämästäni, kuin sen, että olin rakastunut johonkin yksinäiseen herrasmieheen ja että kuulemma olin houkutelut jonkun ansaan ja että se minun rakastajani olisi hänelle sitten tehnyt jotain. Tämän kaiken jälkeen olen herännyt viimeiset yhdeksän kuukautta huoneesta, joka on pieni, ovesa aivan pieni rako, josta minulle tarjoillaan päivän lounas ja haukut. Huone ei ole sen hullumpi. Täysin harmaa, kaksi huonekalua. Sänky ja pieni pöytä. Kunpa tämä olisi vain vankila. Mutta eipä tietenkään. Onhan se plussana myös hullujen huone, kuulemma. Ja ne kimeä, möreä ja tasainen. He ovat joitakin hoitajia, paskat. Haluavat minun vain jättävän tämän maailman. Kimeällä on liskon kasvot, möreällä valaan kokoinen pää ja tasaisella jättimäiset harmaat silmät. Tai en ole varma. Sellaisina minä heidät näen. Sanovat, että mieleni tekee kepposia ja että oikeasti he ovat kolme normaalia naista. Jos kerran olen heidän mielestään niin hullu, niin mikseivät he vaan antaisi tämän sekoilijan olla yksin? Joka päivä tultava toteamaan ne samat jaarittelut, on tuo tyttö sitten sekaisin. Outo. Ei edes ihminen. Sairas. Hirveä. Julma. Hullu. Tämä hullu avaa silmänsä ja näkee valkoisen katon, johon tämä sama hullu on piirtänyt surumielisen pellen, tämän hullun ainoan kaverin. Käännän katseeni pois pellestä ja näen oveni edessä rauhallisesti seisovan hahmon. Kiljun. Niin kovaa kuin pystyn. Päässäni jytyy, kumisee, tuntuu, että räjäytän itseni. Joku kerkiää kuitenkin sammuttamaan palavan langan, ja se joku on Smith. Tästä aamusta lähtien olen odottanut Smithin vierailua. Herään aina siihen aistimukseen, että hän seisoo ovellani, pian vierelläni kylmän veden kanssa. Smithissä on jotain erilaista. Hän koskettaa minua, hellästi. Hän kysyy, miten jakselen. Hän ei kutsu minua hulluksi. Hän kutsuu minua prinsessaksi. Ensimmäistä kertaa pitkini aikoihin kuulen jonkun sanovan: "Kaikki on hyvin." Se tuntuu mielettömän hyvältä, tuntuu, kuin joku toisi valoa pimeään tyhjyyteeni, antaisi pieniä välähdyksiä menneisyydestäni. Näen jotain täysin uutta. Näen kasvoja, joilla on outo, mutta kaunis ilme. Kasvoilla on hymyt. Suupielet ylöspäin, tiedättehän? Toistan tätä ilmettä nykyään todella usein. Jopa lounaalleni, joka ennen sai minut itkemään. Varsinkin toistan hymyäni Smithille, joka antaa sen minulle takaisin. "Kuka sinut tuntee?" "Mitä tarkoitat?" "Siinäpä se. Kukaan ei tunne sinua, tai menneisyyttäsi. Et edes sinä itse. Siksi kukaan ei saisi sanoa sinua hulluksi, sillähän sitä me kaikki muutenkin olemme. Eikö totta, prinsessa?" Smithin ääni on pehmeä, ja sieltä se taas tulee. Suupieleni taipuvat ylöspäin. Vajoan pimeään tyhjyyteen, kunnes joku tulee valosta ja vetäisee minut turvaan. Kuulen, miten kimeä lisko inisee jotain, mutta tällä kertaa en vajoa tämän valtaan, vaan käännän katseeni vain julmasti pois tästä ja sivusilmällä huomaan, miten hän väistyy tieltäni pois. Tunnen, miten jokaisessa kehon osassani kihelmöi ja kuinka hymyni tuntuu olevan jokaisessa paikassa ympärilläni. Avaan silmäni ja näen katossa tällä kertaa hymyilevän pellen, joka aivan kuin pyyhkiytyy pois ja sen tilalle tulee Smith. Ehkä on ihan okei olla hullu. Ehkä jonain päivänä muistan asioita ja osaan nauttia niistä, tai katua niitä. Mutta ainakin nyt olen hymyilevä hullu. //selvennykseksi lukijoille; tämä novelli saattaa vaikuttaa sekavalta, mutta ehkä se onkin tarkoitukseni, sillä halusin tuoda esille päähenkilön tunnetilaa. Sanokaa toki, jos kirjoitusta kannattaisi kuitenkin pitää selkeämpänä. Kiitos kun luit tänne asti!!!!